

[Gustav Pedersen.]

saaledes, at de Udgifter, vi har haft, ikke er blevet fulgt af modsvarende Fremskridt, som jeg tror, Hovedparten af Befolkningen meget vilde have sig frabedt at faa fjernet.

Jeg skal saa blot igen anbefale at stemme for Ændringsforslagene og derefter for Lovforslaget.

Aksel Larsen: Jeg tror ikke, jeg har beskyldt den højtærede Finansminister for at ville begunstige Skattesnyderi, men jeg har sagt, at han havde bestræbt sig for at eftergive Skattesnyderne nogle af de Penge, de skulde betale til Staten. Nu paastaar han, at jeg ikke har dokumenteret dette. Det er ganske rigtigt, men jeg troede, det var fuldkommen overflødigt. Jeg hørte godt, hvad Ministeren sagde i Gaar, og jeg har udtrykkeligt i Dag sagt, at da jeg ikke havde det paagældende Lovforslag ved Haanden, vilde jeg foretrække at tie stille. Nu har jeg dette Lovforslag i min Haand, nemlig Forslag til Lov om Anvendelsen af Efterbetalings- og Bødebeløb vedrørende Indkomst- og Formueskat til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond i Finansaarene 1945/46—1948/49, og i § 2, Stk. 2, staar der følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Det foran omhandlede Nævn skal endvidere i Tilfælde, hvor Forholdene i særlig Grad taler derfor, saaledes navnlig hvor Hensynet til Videreførelsen af den skattepligtiges Virksomhed ikke skønnes at kunne varetages gennem en Hensstands- og Afdragsordning, kunne fremkomme med Indstilling til Finansministeren angaaende Nedsættelse af det en skattepligtig være sig ved Dom eller administrativt paalagte Bødeansvar. Den Afgørelse, der herefter træffes af Finansministeren, er bindende for Kommunen.“

Altsaa, denne Bestemmelse gav Finansministeren Adgang til at nedsætte det paalagte Bødeansvar, og det var denne Bestemmelse, der kom til at udgaa efter Udvalgsbehandlingen — det var godt den udgik —, men jeg har altsaa ikke skudt over Maalet, da jeg sagde, at her havde Finansministeren bestræbt sig i den omtalte Retning.

Til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen maa jeg sige, at det for mange Medlemmer i denne Sal vil forekomme overraskende, naar man nu erklærer, at man har det Princip, at man ogsaa som Opposition vil følge den Linie, man fulgte som Regeringsparti. Nu kan man jo diskutere, hvorvidt de paagældende Medlemmers Over-

raskelse er berettiget eller ikke, men der er jo meget, der kunde tyde paa, at den er berettiget. Dengang det ærede Medlems Parti var Regeringsparti, modsatte det sig — for at tage et enkelt Eksempel — meget kraftigt en Nedsættelse af den kommunale Valgretsalder og Ophævelse af Skatte- og Opholdsbestemmelserne i den kommunale Valglov. Nu, da det ærede Medlems Parti er blevet Opposition, fremsætter det selv Forslag desangaaende. Ja, dette er kun et Eksempel blandt mange. Jeg finder, det er fortjenstfuldt, at det ærede Medlems Parti kommer til den rette Indsigt i saadanne Spørgsmaal, men det harmonerer altsaa ikke med det ærede Medlems Udtalelse.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at i Konsekvens af den Politik, hans Parti, altsaa i hvert Fald fra nu af, vil følge, vil man være med til at skaffe Dækning for de Udgifter, man har bevilget, for ikke derved at sætte Bom for Fremskridtet. Saadan staar det aldeles ikke. Det staar saadan, at vel skal der skaffes Dækning for de Udgifter, vi har været med til, men det betyder ikke, at man skal skaffe Dækning paa den Maade, Regeringen kommer og foreslaar. Hvis vi anser den Maade for aabenlyst forkert, saa kan vi forkaste Regeringens Dækningsforslag, og maaske tager den de praktiske Konsekvenser heraf — jeg forstaar paa Socialdemokratiets Formand, at det aldeles ikke vil være ham uvelkomment —, og i øvrigt kunde man jo, som jeg har sagt i Gaar, anvise Regeringen en Masse udmærkede Veje, ad hvilke der kunde skaffes Dækning, uden at man kom med Forhøjelse af Forbrugsafgifterne. Noget lignende har det ærede Medlems Parti ogsaa gjort sig til Talsmand for i sit Afsnit af Betænkningen, saa jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem føler sig forpligtet til at stemme for indirekte Skatter, blot fordi Regeringen foreslaar dem.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Avispapiret, opretholder jeg fuldt ud, hvad jeg har sagt, og jeg skal undlade at sige det stærkere, end jeg sagde det. Det ærede Medlem kommer nu med et mærkværdigt Argument for, at man bør bibeholde Uligheden i Beskatningen af Papir. Han siger, at den daglige Avis er en Fornødenhed, og derfor bør Papir til den være billigere. Jeg er af den Opfattelse, at de Poser, hvori der afvejes stødt Melis, eller de Kartoner, hvori man køber Havregryn, er en daglig Fornødenhed for Befolkningen, og efter min Mening er der ikke Grund til at beskatte dem højere, end man beskatter Aviserne. Men det gør man. Det, der er Sandheden, og